

Památník národního písemnictví
Literární fond Břetislav Hůla
Rukopisy vlastní
Záznamy

H Ů L A Břetislav		Č. inv.: 98-100
PAMÁTNÍK NÁRODNÍHO PÍSEMŇICTVÍ LA - SK - LEO ● PNP ●	Pozůstalost (fond): Hůla E.	Uložení:
		Č. přír.: A 27/57
		Č. neg.:

H Ů L A Břetislav :

Pracovní záznamy o životě a díle J. Haška :

záznam o rozhovoru s B. Kalinou ^{2 r. 1949} strojopis 1 list , 4,
záznam o rozhovoru s Č. Korbrem ^{2 r. 1949} strojopis 1 list , 4,
záznam o dokumentech Ódbočky Nár. rady v Moskvě,
zapůjčených J. Synkem ¹⁹⁴⁹ strojopis 1 list , 4

3 11

Zpracoval:
Datum: *Bezdělný L. 1949*

St 29 996 68

V březnu letošního roku jsem vyhledal býv. redaktora anarchistických listů Omladina a Nová Omladina Bedřicha Kalinu a dotázal se ho na jeho styky s Jaroslavem Haškem.

Pamatuje si Haška velmi dobře, ač je mu již 73 let. Hašek psal do jeho listů, pomáhal mu je i řídit a kolportovat, několikrát byl za Kalinou v Bruchu. Kolem roku 1908 chodili spolu na schůze přednášet - ve spolkové rubrice Omladiny z těch let jsou jejich schůze zaznamenány.

Roku 1903 pracoval s Haškem v dole Barbora v obci Katzendorf mezi Jeníkovem /Janich/a Kostány. Kalina měl havířinu rád, ač byl vyučený typograf, ale Hašek v dole dlouho nevydržel.

Nepříjemnou vzpomínku na Haška má z roku 1905. Tehdy se Hašek opět objevil u Kaliny na Severu. Bylo mnoho práce a také mnoho obtíží - Vohryzek byl zavřen a Kalina vítal Haškovu spolupráci. Půjčil Haškovi redakční kolo, aby objel předplatitele a inkasoval. Když se však Kalina vrátil z tiskárny v Lounech, Haška nenašel. A Hašek nepřišel ani druhý den. Za posledních 30 krejcarů odejel do Ústí n. L. a v Krásném Březnu u důvěrníka Lalouška našel Haška rozveseleného, s obvazem na hlavě. Léčil si bolení hlavy po těžkém flámu, ale jeho veselé náladě neublížilo ani Kalinovo hořké lamento, že Hašek propil i vyinkasované peníze i kolo. Tenkrát se prý Kalina dal do breku - proflámovat příspěvky chudých horníků i kolo - to považoval Kalina jistě právem za bezohlednou lehkomyšlnost. Peníze i kolo musila nahradit Haškova maminka - zřejmě z honorářů, na které Hašek také spoléhal, když kolo a předplatné propíjel.

Na špicla Maška se Kalina málo pamatuje, ale domnívá se, že odpovídá pravdě, co Hašek o něm napsal do "Čechoslovana".

Když Kalina vystoupil z anarchistických řad a stal se zprvu zaměstnancem čistícího podniku a později samostatným podnikatelem, viděl Haška na jedné schůzi Strany mírného pokroku v mezích zákona na Smetance na Žižkově, kde policejní komisař spadl pod stůl, a naposledy r. 1921 na ulici, kde si spolu vyměnili pár bezvýznamných slov. Slavná doba anarcho-kamarádství byla pryč. -

V dubnu a květnu jsem navázal styk s býv. vůdčím činitelem českého anarchismu Čeňkem Körbrem.

Jeho vzpomínky na počátky anarchismu jsou velmi zajímavé, ale nemají vztah k Jar. Haškovi. Pamatuje se na Haška velmi dobře, ale nestýkal se s ním nijak často, poněvadž Hašek zároveň s Kalinou patřil do kroužku Karla Vohryzka, s nímž Körber vedl urputné boje. Přítel Körber ještě dnes je pevně přesvědčen, že Vohryzek byl policejním agentem, zvláště když jeden z Vohryzkových nejbližších přátel Drzek, neobyčejně nadaný nedostudovaný právník, byl kol r. 1912 odhalen jako provokatér. Rozpory mezi anarchisty vyvrcholily úsilím Dr. Vrbenského, aby anarchisté se organizovali jako politická strana, proti čemu se staří anarchisté s Körbrem v čele energicky stavěli. Když pak Vohryzek se prokázaně účastnil expropriací s lupičem Bočkem, anarchismus upadl a zlikvidoval jej Vrbenský vstupem do národně socialistické strany roku 1918. Tehdy nabídli Körbrovi a Michalu Káchovi poslanecký mandát, který oba odmítli.

Na Haška má tuto vzpomínku.

Zúčastnil se jedné schůze strany mírného pokroku v mezích zákona. Řečnický pult byl dekorován praporovými látkami všech barev a nejspodněji byl upevněn obyčejný špinavý hadr na podlahu. Hašek ve své řeči prohlásil, že jeho strana má barvy všech politických stran, poněvadž není obyčejnou stranou, ale hnutím, "a to co vidíte dole, ten špinavý hadr, to je barva špíny všech těch politických stran dohromady", vysvětloval Hašek. Bylo to asi v roce 1911, ale nepamatuje se již, zda schůze se konala v Kravíně či v Bezovce na Žižkově. Místnost byla přeplněná rozveselenými posluchači.-

Dne 1. května 1949.

B. Hůla.

Záznam.

Dne 16. března t.r. ukazoval mi soudr. Jan Synek, býv. red. Stráže Lidu v Prostějově, býv. legionář a pak jeden z prvních organisátorů česko-slovenských oddílů Rudé armády v Penze, dokumenty, které si přivezl z Ruska. Získal je po obsazení kanceláří Odbočky Národní rady v Moskvě v roce 1918, chránil je u sebe plných 30 let a nyní je chce vydat v brožuře, až je po výstavě revolučních bojů v Památníku Osvobození dostane zpět od velitele Památníku podpl. Čenka Hrušky, jemuž některé dokumenty zapůjčil.

V souvislosti s opisem zprávy o samarské schůzi Jaroslava Haška dne 12. dubna 1918 nabývá zvláštního významu Synkův dokument: Obžalovací spis proti Bohumilu Hlinkovi, Sekerkovi a společníkům obviněným z pachatelství asi 40 vražd a ze zločinů loupeže a krádeží vojenským prokurorem čsl. vojsk na Sibíři roku 1919.

Mezi vraždami, jež Hlinka, Sekerka a spol. spáchali, je také zavraždění členů dvou missí švédského Červeného kříže a jejich oloupení. Po činu svrhli pachatelé mrtvoly do řeky.

K činům se Hlinka, Sekerka a spol. doznali.

Podle sdělení majitele dokumentů Jana Synka byl Bohumil Hlinka odsouzen k trestu smrti, Sekerka do žaláře na několik desetiletí a také ostatní zločinci byli přiměřeně potrestáni.

Leč před odjezdem z Vladivostoku byli všichni zločinci puštěni na svobodu. Jan Synek tvrdí, že Hlinka zůstal ve Vladivostoku a ač již doma ženat, znovu se oženil pod cizím jménem a stopa po něm mizí. Jeho syn z prvního manželství byl za první republiky a snad je podnikatelem staveb bytem na Vinohradech v Lucemburské ulici. Jeho otec Bohumil byl v Československu prohlášen úředně za mrtvého.

Druhý hrdina Haškovy samarské schůze Sekerka se vrátil s legiemi do Československa a stal se v Oslavanech u Brna policiistou. Po letech skončil /podle tvrzení Jana Synka/ sebevraždou, když byl se svého místa suspendován pro zprznění nedospělé školačky.

Hlinka i Sekerka /a snad i Feigerle/, kteří na schůzi v Samaře vystupovali proti Jaroslavu Haškovi, byli v bojích proti sovětské vládě členy československé kontrarozvědky, t. j. tajné vojenské policie. Snad jimi byli už v dubnu 1918, kdy patheticky vystupovali proti „velezrádci“, Jaroslavu Haškovi. Svědčilo by o tom znění Feigerlova referátu a jeho charakteristický, notoricky policejní sloh.-

Dne 19. května 1949.

Břetislav Hůla